

Sandra Passchier
Ik, en *ook* jij

gedichten

Ontwerp omslag: Menno van der Leden, Utrecht

Vandijk ontwerpt, Eindhoven

Ontwerp binnenwerk: Palmslag, Groningen

Afbeelding cover: www.pexels.com, Suzy Hazelwood

© 2022 Uitgeverij Palmslag | Sandra Passchier

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493245570

NUR 306

Tijd

het gaat ongemerkt
je hebt er eigenlijk geen erg in
hoe de dagen achtereenvolgen
de jaren zich voltrekken
je passeren zonder te vragen
of je dat eigenlijk wel wil
geen verzoek tot permissie
als dan gaandeweg blijkt
dat je het niet goed gezien hebt
hoe de dagen eruitzagen
wat is er gebeurd; help me even
ik had het niet in de gaten
dat ik daar had moeten blijven
ik heb het laten glippen
achtergelaten
met het besef
dat wat was
is geweest
daar
waar de tijd was

Denkwereld

ik woon in het verhaal dat ik
mezelf vertel over de dag
dat ik vleugels groei en weet
waar ik zijn mag, mijn huis bouw
bij jou, blaas ik de muren weg
geen toekomst, geen verleden
alleen maar glans, tussen hoop
en heden heeft het een kans
zet ik elke dwaling recht
echte gevoelens vliegen weg
in mijn rijk, in mijn taal
in mijn verhaal

Zelf

ik bak koekjes zoals ik ze lekker vind
ik eet met open mond als mij dat zint
ik kleed me niet conform de code
ik heb niks met de laatste mode
ik maak propjes van toiletpapier
ik toiletteer op mijn manier
ik geloof nog steeds in Sinterklaas
ik zet mijn schoen en zuig speculaas
ik uit me zoals ik dat wil
ik dans, dartel, giechel en gil
ik leef naar mijn eigen fatsoen
en dat zal ik altijd blijven doen

Onbegrip

met alle woorden voorhanden
rennen we radeloos door witregels
springen over scherpe punten
en ontwijken uitroeptekens

blanco bladzijdes
vullen stapels brieven
wachten in ongeopende enveloppen
met een onbekend adres

ongelezen
begrijpen we de betekenis niet
van wijze woorden
vertaling van vreemde taal
interpretatie, connotatie
en de clou

alle naslagwerken
blijven onberoerd achter
in gesloten boekenkasten
het schrift
onbeschreven en onbegrepen

Oprecht

je zou kunnen zeggen
dat ademen pas weer lukt
als het aardse bestaan
door een scheppend geestesoog
wordt onderdrukt

je zou kunnen zeggen
dat een geleefde werkelijkheid
pas betekenis genereert
als het wezen dapper doch bedaard
het wezenlijke trotseert

je zou kunnen zeggen
dat een leven lang niet genoeg is
om te zeggen wat gezegd moet
en wat geopperd wordt ijdel is
als alleen de essentie ertoe doet

Weg

eigenlijk best wel raar
slapen
elke nacht een beetje dood
met gesloten ogen
weg van deze wereld
in duisternis

waar je springt en kunt vliegen, als Superman,
met een gestrekt arm omhoog over je ouderlijk huis
door je tienerjaren, je kamer, niet helemaal zoals
het was met een deur die leidt naar het schoolplein
waar Fabian en Marilyn zwaaien als je in de trein zit
op weg naar je werk, te laat, je tas vergeten
en je tand los waar je vlucht voor de reus
die in je teen wil bijten, maar je benen zijn van klei
als je kuit in een kramp schiet en je ogen licht zien

terug op deze wereld
toch niet dood

Club

met lichte voeten dans ik in sterrenstof
onder tintelende stralen
boven trillende snaren

geur van plakkerig feestzweet
omarmd door vet en vel buig ik mee
in een galm van gulzige ogen
monden en tongen

als een lokkitten
zwelg ik
in een menigte die zich schransend en schokkend voortstuwt
over een klevende vloer
verzadigd van gerst en hop

ik spin, spring, blaas, jank
vind weerklank in de sterren die glansrijk draaien
door de ruimte, door mijn hoofd
door de nacht die mij verzekert
dat hoogtij verrijst
als verlangens zijn geclaimd
en de dag de dans overneemt

Schoon

wil jij mij gordijnen geven
zodat niemand me ziet
wil je me witte wolken weven
met de schutting die dat biedt
wil je mijn zijde spinnen
mijn gedachte omzwachtelen
de weg ruimen als ik ontpop
wil je in alle talen roepen: 'stop!'
stop mij in klanken die klinken
stop mij in glazen die blinken
schenk mij vol, vol met lucht
lucht, licht en zuiver water
zuiver mijn longen, mijn huid
en zeg mij als het helder is
dan adem ik in en uit

Daad

en zo sprak hij
wat heb jij in je achterhoofd?
ik zucht in mijn onderneming
laag grind op mijn stembanden
hoe ik door je baard voel
verzwakt in mijn middel

op een massieve berg
eindigen alle dwalingen recht
met een schaamteloos onvermogen
te zeggen wat niet is gezegd

Uitgang

waarover spraken wij met vreemde tong
bij een blinde muur - geen deur, geen ramen
geen vlucht voor het vuur waar wij afstand namen
van Babels droom in een onzuiver idioom
niet gehoord in elkaars woorden
onze zinnen beroofd, gedoofd in vuur

Schicht

een klap genade openbaart als de hemel ontaardt
waar onschuld verdwijnt en een schim verschijnt

ga weg voor mijn raam, voor mijn deur

de vloek van een engel, vernietig het gejengel
een seconde imperfectie, gebroken in reflectie
verstoken van elke kleur voor mijn deur

voor mijn raam - verdrijf in godsnaam
de smaat - de klap - de kleur van dit kwaad
herroep de onschuld in perfectie gehuld
als ik in een seconde van inslag
mijn engel zien mag